

16de zondag door jaar B

Mc. 6, 30-34

Om de zoveel tijd kunt ge u erover verbazen en aan ergeren: de enorme premies en bonussen die topmanagers en banklui krijgen terwijl vele anderen zuchten onder de economische crisis. Met dat in het achterhoofd klinken de woorden van Jeremia in de 1ste lezing heel actueel. Jeremia laat God zelf aan het woord met het verwijt aan ‘de herders’, de leiders dat ‘door uw schuld mijn schapen verloren gelopen zijn’.

Die kritiek zoudt ge nog veel verder kunnen uitbreiden. Denk aan het geklaag over de gezondheidszorg, de wachttijden, de beschikbare ‘zorgminuten’ in verpleeghuizen tot ergernis van cliënten en wanhoop van het personeel, enz. Op papier mogen dingen dan misschien wel goed geregeld zijn, in de praktijk hebben mensen nogal eens het gevoel dat er (met de woorden van Jeremia) niet op hen gelet wordt.

Dat is een eerste zaak die opvalt in het Evangelie: dat daar het woordje ‘medelijden’ gebruikt wordt. Het gaat niet op de eerste plaats om efficiëntie, professionaliteit of prestatie, maar om betrokkenheid, oprechte compassie. Om roeping, zoudt ge kunnen zeggen.

Dat is ook het beeld wat Jezus vandaag aanreikt in het Evangelie. Als de apostelen terug bij Hem komen na hun ‘stage’, laat Hij eigenlijk twee dingen zien.

Op de eerste plaats: neem voor uzelf rust en tijd om bij te komen van alles wat ge gedaan hebt. Alles wat ons tot christenen, gelovigen maakt, haalt z’n stuwkracht uit onze relatie met God. En daarom is een christen zonder stil, persoonlijk gebed, een christen in levensgevaar. Christelijke inzet, verkondiging en viering geraken in ademnood als het gebed verstomt. Als onze diaconie niet vertrekt vanuit Gods liefde voor ons, dreigt ze te versmallen tot louter menselijke liefdadigheid; als we er niet bij bidden verglijdt onze catechese tot propaganda; als ons persoonlijk gebed verstilt, verarmt onze liturgie tot een soort religieus toneelspel.

Iets wat geen tijd meer krijgt in onze agenda, heeft op den duur ook geen plaats meer in ons leven en in ons hart. Zo simpel is dat, en dat geldt evenzeer voor het bidden. Met andere woorden: plannen is belangrijk. En dat is eigenlijk de eerste vraag, nog voor ge bedenkt ‘hoe kan ik dat doen?’: is het voor mij belangrijk genoeg om er tijd voor te maken? Of als u het heel concreet wilt: zet de eerste vrijdag van de maand eens in uw agenda en kom naar de aanbidding.

Die raad of uitnodiging van Jezus is van levensbelang voor iedere mens, en al helemaal voor hen die Hij als herders roept. Als we niet de tijd en de moeite nemen om ons oor te luisteren te leggen bij God, en ons doen en laten met Hem bespreken, glijden we onvermijdelijk af.

Maar er zit ook een andere kant aan vast, want als het echt nodig is, gaan mensen altijd voor, ook in het Evangelie van vandaag: het medelijden primeert

altijd. Dat wordt in het Evangelie op veel manieren gezegd: de mensen zijn als schapen zonder herder, Hij is gekomen om te genezen wat ziek is en te redden wat verloren was. En daar geeft Hij alles voor: zijn tijd, zijn energie, zijn beste krachten en uiteindelijk zelfs zijn leven als 'losprijs' voor velen.

In die zin staat op herderschap en beschikbaarheid geen tijd: als mensen u echt nodig hebben, hoort ge er simpelweg te zijn. Amen.

Johan Goris, pastoor